

עדנה פינרו מדוחת מפסטיבל הסרטים ה־63 בעירת הנוכש הצרפתית קאן

כהיוג הפגינו רופאים כשכיריהם פצצות של צבע אדום, כפנים שכתו הטכנאים וחיבלו בהקרנות ובכניסה ניסו השוטרים לעצור את הרכבות שהגיעו לפסטיבל הסרטים הסוער ביותר שנערך אי פעם.

מיפלין הבמון החדש, המתנוסס בקצה הטיילת המפורסמת ביותר שכריביירה הצרפתית, המכונה בצרפתית "קראוט" נועד להיות ארמון הפסטיבלים החדש של העיר קאן. קאן התקנאה בעריי קונגרסים אחרות שאימצו להן כבר מזמן מיפלות מודרניות בתכניות שונות כרמות אניות או נמליית עופה וכתה לעצמה, בכספים רבים, מרכז שכזה ענקי, עם מיפלים ומישטחים, קומות נרחבות, והעיקר — 11 אולמות, כשהגדול שבהם מכיל 2700 מקומות והקטן — 1000.

אלא שמשום מה איש אינו מעז לכנות את היצור החדש, ארמון הפסטיבלים, כשמו הרשמי. מתייחסים אליו כאל ה"בונקר", מזכירים את

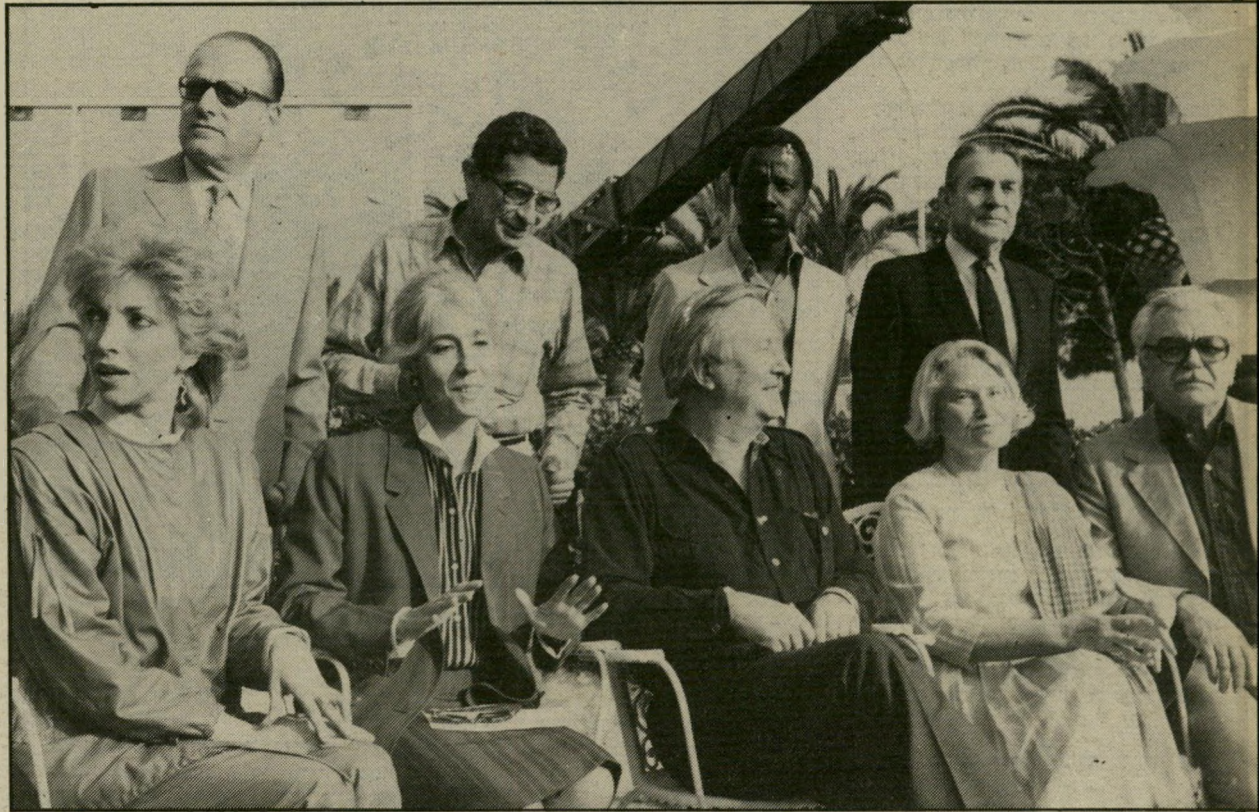

הסרט המצחיק של מונטי פיטון "משמעות החיים" סיוט ו/או חלום

מינכתיבים מן הבונקר

אחרי מחאות נמרצות וסקאנדלים רציניים הוחלט לשנות את הנוהל ולהעביר חלק מהקרנות אלה אל האולם הענק — אולם לומיאר — וברגע שהפסטיבל כבר היה אמור להתנהל על מי מנוחות ולהיכנס למסלול, עדיין התרוצצו העיתונאים וחיפשו אחרי ההקרנה הנכונה. וכרי שלא יהיו איי הבנות פסטיבל זה גדל על ברכי העיתונות. וממנה שאב את כוחו ואת יוקרתו. לכן התגבר זעמם של הנוכחים נוכח הכרזה משונה שהשמיע ז'יל ז'אקוב, מנהל הפסטיבל, לפני עיתונאי איטלקי, אחרי שהעיתונאי קבל באוזניו על העוברה שבתנאים הנוכחיים, במהומה וכבילבול אי אפשר לעבוד — אנחנו לא עושים את הפסטיבל לעיתונות!

למי אם כן נועד הפסטיבל? החברות הגדולות ממשיכות לקיים את משרדיהן בבתי המלון המפוארים, אבל שוק הסרטים ודוכניו עבר לקומה התחתונה של הארמון החדש. כאן נוכים על בעיות איורור, מרחק, חוסר נוחות

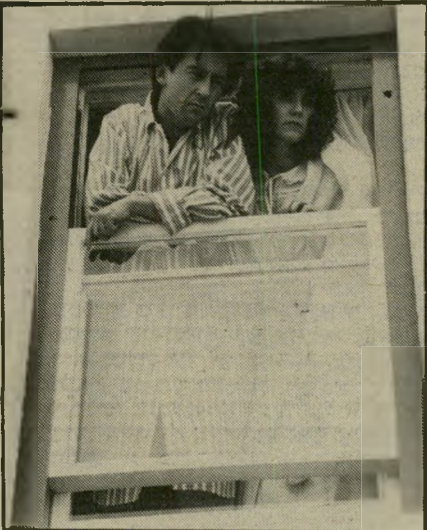
חבר השופטים של הפסטיבל כפי שצולם בפתיהה מדוע לא מנחם גולן?

הסרט הראשון, שחנך של את הפסטיבל, מלך הקומדיה (שהוצג בישראל בהצגת הבכורה שלו) התחיל באיחור, אחרי שהמסך לא נפתח והקול נפסק כמה פעמים. אנשים שלא הורשו להיכנס ונאמר להם שעליהם לחכות להקרנה אחרת המיועדת לבעלי כרטיסים מסוג מסויים, פרצו את הדלתות ככוח ונכנסו פנימה על גופות הסרנים. בהקרנה אחרת הסרט הוצג — אבל על מסך סגור, הופסק, והתחיל שוב בלי פסקול. דפיקות משונות, הקרנה רעה, מסך מורז קטן ומרוחק מן המושבים ותיכנון של אולמ'קונצרטים מאפיינת את אולם דביסי, שבו הוחלט להקרין את הסרטים לעיתונאים.

מפוקפקת שבה זכו אורחי הפסטיבל ובמיוחד העיתונאים. אותו קהל חובה, הבא לקאן "גם" כדי לעבוד, ואולי, אם לקחת בחשבון שמוטל עליו לראות שישה סרטים בממוצע ביום, להשתתף בכמה מסיבות-עיתונאים, לראיין כמה אנשי קולנוע (אם לא כאן אז היכן?) ולרווח, שלא לדבר על מותרות כמו זמן למחשבה — נרמה שאיש מבין הארכיטקטים לא חשב על קהל זה, ועוד יותר גרוע: איש מן המארגנים לא חשב לתפעל את המיבצר המסובך במשך תקופה סבירה כדי שהאנשים הבאים להשתמש בו יוכלו לעשות את עבודתם נאמנה. בלי להמצא בהרדה מתמדת.

קפקא ואת טרוו (גיבור מישחקי הווידאו בסרט חדש של וולט דיסני); משוים אותו למינהרות של נמליית עופה שארל דה גול, וזוכרים את כל המכוער והרוחה, המנוכר והקר המאפיין את הבנייה המודרנית של מינצ'יניבור ענקיים בעולם כולו. מה שמפתיע מכל היא קבלת הפנים הי

יושבים מימין: סרגיי בונדרצוק, ליאה ואן-ליר, ויליאם סטיירון, איבון באבי מרי אנגלה מלאטו. עומדים מאחור: קארל רייס, סולימן ססייה, יוסף שאהין וזילבר דה-גולדשמידט.

העולם חולף... סירטו של ביל פורסייט

אלמנטרי — ודרך לא דרך בסימון, הרחובות וה"הכבישים" שורכים אפשר להגיע בתוך קומת מיקלט זו לדוכנים השונים של הארצות והחברות השונות. דבר אחד ככל זאת עלה בידי הוומים —